Owlient

Andaluský kůň

Christine Frasseto

Prolog

Turecko – Zachariáš

Znalost je k nezaplacení.

Hladké oholení a oblečení v západním stylu. Nového a lepšího bratra Zachariáše, skromného koptského mnicha, nikdo nepozná…

Od mého útěku z Egypta jsem nad tím nepřestal přemýšlet. Podařilo se mi utéct díky penězům ukradeným Leyle, té hloupé, omezené studentce archeologie, které se nějakým způsobem podařilo mě oklamat. Byl jsem zaslepený chamtivostí. Vzal jsem peníze a nechal za sebou předmět mnohem vyšší ceny… Vztek mě zevnitř nahlodává jako krysa!

Když jsem zjistil, že předmět, který jsem měl přinést Hannibalovi, je stále v rukou Leyly a jejího amerického přítele, věděl jsem, že se nikdy nebudu moct ukázat před svým patronem, aniž bych se vystavil smrtelnému nebezpečí. Selhal jsem. Útěk byl jediná možnost. Později jsem se z médií dozvěděl, že došlo k záhadné krádeži z nejbezpečnějšího místa v Káhiře – Národního muzea. Hannibalovi se očividně podařilo získat drahocenný kousek kovu i bez mé pomoci. Chci pochopit, proč tento muž, který už má všechno, jmění, moc i slávu, je tak posedlý tím zatraceným kovovým trojúhelníkem s vyrytými znaky.

Vím, jak ten kus kovu vypadá, protože Hannibal mi poslal fotku podobného úlomku. Potom mi svěřil úkol získat tento úlomek od Leyly. Nyní mám pocit, že bych mohl Hannibalův respekt znovu získat. A to díky důležité informaci, kterou nemá a kterou bych mu mohl poskytnout. A tuto informaci se právě chystám získat…

Během přípravy na život mnicha jsem žil a studoval v mnoha klášterech po celém světě. Po mnoha letech jsem zpět v Anatolii ve východní části Turecka. Prošlo tudy mnoho národů: Semité, Turci, Římané, Chetité, Lýdové, Řekové, Peršané, Arabové a tak dále. Byli to Peršané, kdo tuto oblast pojmenoval Kappadokie, což znamená „země krásných koní“. Vypadá tak nadpřirozeně, skoro jako měsíční krajina. Hlavu mi zaplavují vzpomínky na první návštěvu tohoto místa. V mysli se mi prolínají obrazy minulosti. Údolí poseté útvary z vulkanických skal, kužely z čediče a tufu, ve kterých lidé vytvořili dutiny a pojmenovali je „pohádkové komíny“. Svahy skalnaté hory tyčící se více než 900 metrů nad Göreme a pak dlouhý, úzký kaňon ukrytý mezi dvěma útesy plnými domů a kostelů vytesaných do skály a malovaných pestrými barvami. Vzpomínám si také na obrovské podzemní město a pocit klaustrofobie, který jsem zažíval. Ve snaze zahnat příval vzpomínek se zhluboka nadechnu a soustředím se na svůj cíl. Musím se dostat do *Yüksek Kilise*, nejvyššího posvátného místa na hoře, kde jsem pobýval jako začínající písař…

Šplhám po starých schodech, které do skály vytesali pronásledovaní křesťanští poustevníci ve čtvrtém století. Konečně se ocitám v přírodní jeskyni zasazené do strmého svahu. Toto útočiště kdysi bývalo významným ortodoxním klášterem. Později ale zůstal prázdný ve prospěch klášterů v nížinách a také kvůli špatné dostupnosti. Co se stalo s houževnatostí prvních mnichů, kteří v hoře vyhloubili jídelnu, větrací šachty a síť místností pro stále se rozrůstající společenství? Vybudovali také únikové tunely pro případ útoku. Vytvořili zde

ohromnou knihovnu se sbírkou tabulek a svitků, které přinesli prchající mniši. Doufám, že právě tady, v zapomenuté a ukryté knihovně, najdu to, co hledám. Při odsunování bezpečnostní zátarasy chránící vchod do jeskyně se mi lehce třesou ruce.

Procházím opuštěnými chodbami a společnost mi dělá jen ozvěna mých kroků. Zůstalo tu všechno, co bylo považováno za příliš těžké nebo zbytečné. Došel jsem do knihovny. Vzpomínám si, jak jsem za tímto kamenným stolem při světle svíčky seděl frustrovaný a znechucený z úkolu, který byl přede mnou. Jako zkoušku víry a odříkání jsem dostal za úkol přepsat drobné spisy. Nerozuměl jsem smyslu přepisovaného textu, protože původní pergamen se drolil stářím a opat trval na kompletním zachování všech starověkých spisů. Se zaťatými zuby jsem přepisoval nesrozumitelná slova, která mi připadala jako na hranici šílenství.

Řek, který tvrdil, že je voják na konci čtvrtého století před naším letopočtem, vyprávěl neuvěřitelný příběh o útěku přes hranice Indie. Mluvil o prokletí, které na něj přivolal jeho tajný úkol. O posedlosti hvězdou Dia, která postupně sžírala jeho játra a mozek. Uprostřed pergamenu byla kresba, kterou jsem překreslil s velkými obtížemi, protože byla téměř k nerozeznání. Jakoby někdo zuřivě drápal po pergamenu ve snaze kresbu vymazat. Vytvořit úplnou kopii starého pergamenu mi trvalo celou noc. Za úsvitu jsem plody své práce odevzdal bratru knihovníkovi v naději, že se mi dostane nějakého uznání. Nepřítomně přikývl, smotal pergamen a uložil ho do úplně spodní řady výklenků do sekce drobných spisů.

Přesně jak jsem doufal. Přestěhovali jen spisy svatých a takzvané velké spisy. Blížím se k archivům u podlahy a srdce mi buší o závod. Klekám si a horečně prohledávám spodní výklenky. Otevírám svitky a házím stranou všechny nepotřebné kopie, na kterých v průběhu let pracovali učni. Tady je! Má kopie, stále neporušená, inkoust sotva vybledl. Zírám na kresbu uprostřed a cítím, jak mi krev hlasitě tluče ve spáncích. Je to trojúhelník se zlomenou základnou pokrytý řeckými písmeny a zvláštními symboly. Pozoruhodně se podobá trojúhelníku z fotky, kterou mi poslal Hannibal!

Při čtení mé kopie se mě zmocní nekontrolovatelný smích. Poslední věta říká, že ten voják svěřil kněžím Dia ochranu toho, co patří Diovi. Lidé jsou tak slabí a bojácní před všemohoucností, kterou přiřkli svým bohům… A nyní mám já moc nad Hannibalem, protože držím klíč k novému fragmentu Diovy hvězdy!

Znalost je opravdu k nezaplacení…

- 1 -

Baskicko, Naďa

Nikdy předtím jsem neviděla oceán. Sedím na útesu a sleduju, jak vlny bělají pěnou a naráží na skály. Poslouchám jejich tvrdohlavé burácení. Mořský vítr mi tancuje ve vlasech a na rtech cítím slané kapičky. Rozhodím ruce a odevzdávám své tělo silám živlů. Přitom se směju jako rackové, kteří při poletování nad vlnami hlasitě pokřikují. Možná bych mohla odletět pryč, vznášet se jako ptáci nade mnou, vzpírat se větru a pak se vrhnout do vody a ulovit nebohou rybu, která skončí jako kořist v jejich zobácích.

„Naďo! Pojď mi pomoct!“

Dychtivě si olíznu rty a neochotně odcházím od kraje útesu. Otec na mě zírá a jeho oči jakoby říkaly „nejsme tady kvůli zábavě“. Ale já bych si opravdu chtěla vychutnat zkoumání oceánu a běhat po vrcholu útesu, tančit mezi blankytně modrými hořci a sluníčkovými narcisy, fialovými orchidejemi a zářivým mákem a honit pestře zbarvené motýly. Slibuju si, že každou volnou chvíli svobody využiju k objevování této neuvěřitelné krajiny. Potom jdu zpět k asfaltu a soukromému letadlu, které nás dopravilo z Ruska – mě, tátu a naše koně.

Naše zavazadla a vybavení, které chtěl otec vzít s sebou, už je naložené do něčeho, co vypadá jako golfový vozík. Sleduju, jak se vzdaluje po klikaté cestě mezi skalami a pak mizí za řadou dubů zakrývajících výhled na pobřeží. Zajímalo by mě, kde budeme bydlet. Před velkými kovovými dveřmi letadla stojí jako solné sloupy dva muži a čekají na otcův pokyn. Podává mi dvě lana. Budu mít na starost Mishku a Mysh’ a otec se postará o Zaldiu. I když jsme jim před nakládáním do letadla dali bylinná „sedativa“, mohou koně po tak dlouhém letu reagovat nepředvídatelně, když se znova octnou na pevné zemi. Na otcův signál muži otevřou dveře, které vytvoří rampu z letadla na zem. Vylezeme do letadla a jdeme směrem k polstrovaným boxům, kde netrpělivě čekají koně. Lana přivážu k ohlávkám a pak vedu Mishku a Mysh’, dvojčata „medvěda“ a „myš“, ven a přitom je šeptem uklidňuju. Jejich oči, uši a nozdry pečlivě zkoumají okolí a když zjistí, že nehrozí žádné nebezpečí, začnou se spokojeně pást. Zaldia ale musí dělat větší povyk. Otec ho musí uklidňovat a šeptat mu do ucha. Teprve pak svolí a přesune se na plošinu vedle. Každý sval jeho silného těla se třese, otáčí hlavu na všechny strany a obezřetně zkoumá každý detail svého okolí. Když uvidí klidně se pasoucí Mishka a Mysh’, trochu se uklidní. Zaldia udělá několik kroků na asfalt a pak do vřesoviště. Pohazuje dlouhou vlnitou hřívou a přitom odhaluje svůj obrovský krk. Jeho srst se na slunci leskne jako zrcadlo a pod ní se vlní mocné svaly. Elegantní chůze podtrhuje ušlechtilost andaluského plemene, jehož hrdost a síla se snoubí s křehkostí.

„Pane Tkačeve, letadlo musí odletět,“ přeruší nás jeden z mužů. „Musíme přesunout koně. Pojďte prosím za námi, ukážeme vám stáje.“

Otec přikývne, postroj přidržuje na volno a jde za dvěma muži, kteří jsou pořád ztuhlí jako prkno. Za nimi jdu já s Mishkou a Mysh’ podél cesty, po které odjel vozík se zavazadly.

Když dojdeme k dubovému háji, ozve se kovové cvaknutí bočních dveří letadla. Koně se trochu polekají. Uklidním je a podívám se za sebe. Letadlo pojíždí po asfaltu, pak se otočí, ozve se burácení motorů a letoun začne nabírat rychlost. Jede směrem k oceánu stále rychleji a rychleji a těsně před okrajem útesu se velkolepě odlepí od země. Podvozek se zatáhne do trupu a kovový pták letí k nebi. Během několika vteřin se mi ztrácí z dohledu. Cítím, jak se mi stahuje hrudník a musím se několikrát zhluboka nadechnout. Právě jsem si uvědomila, že jsme přistáli v neznámé zemi a že už není cesty zpět. Doufám, že můj otec, který je vždy tak uzavřený a tichý a který mi o odjezdu řekl až na poslední chvíli, má dobrý důvod všechno opustit…

No teda… Jakmile jsme prošli kolem dubového háje, naskytl se nám pohled, který mě v této divočině překvapil. Starší z obou mužů nám řekl, že je to neogotický hrad. Je postavený na skalnatém výběžku na útesu s výhledem na oceán, jeho hrdé věže se tyčí do vzduchu, jako by chtěly zdolat oblohu, moře i vítr. Vepředu je obrovský, perfektně udržovaný francouzský park s rotundami plnými květin a tichá zákoutí pro soukromé rozhovory, ale i působivé letní divadlo pro veřejná vystoupení. Po zádech mi proběhne mráz. Který z moderních „pánů“ by bydlel v tak podivném hradě?

„Stáje jsou tady,“ říká mladší z mužů a ukazuje na opačnou stranu od hradu.

Odtrhnu svůj pohled od monumentální stavby a spatřím nádvoří uzavřené vysokými, kovanými bránami ze železa. Uprostřed je čtvercová jízdárna a jezdecká škola. Obrovské výběhy se rozprostírají až na konec nádvoří se sedlárnou a dřevěnou stodolou, které obklopuje několik stájí. Všechno vypadá tak čistě, naleštěně a dokonale… ale nikde nevidím žádné koně!

Když přijdu blíž ke stájím, všimnu si, že celý pozemek je obehnán vysokou železnou ohradou. Pěšky ani autem se dovnitř nikdo nedostane. A ani ven… I přes mírné jarní počasí se třesu. Naplňuje mě pocit osamělosti a útlaku, který by byl oprávněný v trestanecké kolonii Krasnokamensk na Sibiři. Jsme v pozlaceném vězení? Být v pasti nemám ráda stejně tak, jako když nemůžu o ničem rozhodnout. Proč se mnou můj otec, hrdý a zatvrzelý kozák podobající se mlčícímu stěněti, nepromluví? Proč se mi nesvěří se svými myšlenkami a plány, nemluvě o pocitech? Jak mohla moje matka, která zemřela při porodu, přijmout někoho takového, někoho tvrdého jako žula? Zuřím. Držela jsem se zpátky dost dlouho. Chce se mi křičet a okamžitě odsud odejít. Ale nemám křídla a odletět nemůžu. Kdybych skočila do oceánu, bezpochyby bych se rozmázla o skály dole. A tím bych nic nezískala. Nemám jinou možnost, než mlčet a podvolit se přání otce, dokud nebudu moct vylétnout z hnízda…

Nechám za sebou cirkusový svět, ve kterém jsem vyrostla. I přes to, jak moc mám ráda strýce Vasilije a tetu Irinu, kteří jsou tak laskaví a šťastní, jako můj otec dokáže být zamlklý. Po smrti matky teta Irina svého bratra přesvědčila, aby odešel z vojenské služby, přidal se k cirkusu a vychovával mě. Jako správný kozák se oddaně věnoval koním, až nakonec komunikuje už jen s nimi. Jako „zaříkávač koní“ se zdokonalil natolik, že jeho pověst přitahovala víc a víc majitelů „divokých“ koní. Dokázal je totiž uklidnit a vytrénovat.

Naučila jsem se žonglovat, chodit po laně vysoko nad cirkusovou arénou, skákat z jedné hrazdy na druhou a za potlesku publika skočit salto na jedoucího koně. To všechno jen díky tvrdé práci, disciplíně a důvěře v mé partnery, zejména v naše koně. Myslím, že kdybych při čase stráveném s koňmi nebyla tak neskutečně šťastná, nikdy bych nedokázala při vystoupení vykouzlit úsměv tak zářivý jako třpitky na mém kostýmu…

Mishka přišel ke mně a zabořil se mi čumákem do krku. Začnu ho hladit na čele a jeho

sestra Mysh' ho hned následuje. Dvojčata jsou u klisen neuvěřitelně vzácná a velmi často přežije jen jedno hříbě. Mysh' znamená myš. Při narození byla tak malá a křehká, že jsme nevěděli, jestli bude mít sílu žít. Ale ona rostla a přibírala, až nakonec dohnala svého bratra, medvěda Mishku. Oba se předhání v okusování a očichávání a chtějí, abych je hladila. Lechtají mě tolik, že se musím začít smát. Najednou cítím příliv lásky k tetě Irině. Říkala, že jejich kaštanově zlaté hřívy spolu s mými zacuchanými zrzavými vlasy vypadají, jako by se praly veverky! Konečně jsem klidnější a obejmu nejdřív jednoho a pak i druhého koně. Ať už mě čeká cokoli, dokud budou po mém boku, všechno bude v pořádku, tím jsem si jistá!

- 3 -

Koně si už zvykají na nový výběh. My uklízíme vybavení, které otec přinesl do sedlárny a potom nasedáme do elektrického auta zaparkovaného pod plátěným přístřeškem.

„Řízení je opravdu snadné," vysvětluje jeden z mužů. Stiskne velké tlačítko na palubní desce a auto se nastartuje. „Tato páka má tři polohy: dopředu, stop a dozadu. První cestu pojedeme s vámi a pak už si tady budete moct jezdit, jak budete chtít."

Udělalo na mě dojem, jak tiché elektrické auto je. Stejně jako naši průvodci. Takže i když se chci zeptat na tisíc otázek, raději se soustředím na cestu k hradu, kde se brzy budeme zabydlovat do pokojů.

Přejíždíme hektary krajiny, která je úplně bez známek městského života – vysoké, rozeklané útesy, rašeliniště plné vřesu a hlodáše, louky, mlází – až nakonec dorazíme k majestátnímu hradu z narůžověle bílého kamene. Stojí čelem k oceánu a vypadá to, že se skládá z hlavní budovy a tří křídel. Každé křídlo má vlastní věžičku s břidlicovou střechou. Objedeme jsme první dvě křídla a zastavíme před vchodem hlavní budovy pod obloukem zdobeným chrliči a děsivými stvůrami. Potlačím strach a upírám svůj zrak na parkoviště plné aut vyrovnaných do úhledných řad.

„Následujte nás prosím…"

Stoupáme po schodišti vytesaném ze stejného kamene jako stěny a ocitáme se v hlavní hale. Vysoká okna vpouští dovnitř záplavu slunečního světla.

„Kaple je po levé straně, knihovna pana Hannibala a soukromé pokoje jsou rovně, křídlo vyhrazené pro hosty je napravo. Odvedu vás do vašich pokojů a ukážu vám, kde si můžete odpočinout a najíst se."

Aha. Naším hostitelem je tedy jistý pan Hannibal. Nikdy jsem o něm neslyšela. Doufám, že až se zabydlíme, tak mi otec konečně řekne, co se děje! Mezitím jdu za nimi širokou chodbou a ohlížím se na impozantní točité schodiště vedoucí k soukromým pokojům. Ty zabírají tři patra. Ve skleněné kupoli na vrcholu se odráží zábradlí a paprsky večerního slunce dopadají na každý schod a vytváří pruhy na rodinných portrétech visících na stěnách. Je to tak fascinující, že mám co dělat, abych se odtrhla od té spirály světla a stínu. Zaměstnanci našeho hostitele nám naprosto synchronizovaně otevřou dveře a s otcem vstupujeme do prostor, které nám nachystali.

Jako první si všimnu, že tu trošku oblečení, co jsem ve spěchu stihla naházet do batohu, už někdo pečlivě vyskládal nebo pověsil na věšáky do jedné ze skříní. Cítím, jak červenám jako rajče a rychle se otáčím k oknu. Cítím se opravdu trapně, někdo mi dokonce vybalil a poskládal i spodní prádlo! Otevírám okno a snažím se v něm skrýt svůj stud. Přivítá mě příjemný křik racků na pozadí písně oceánu. Vykloním se z okna: je to nádhera, můj pokoj visí nad prázdnotou s výhledem na zapadající slunce na samém konci vln!

Znám jen pohodlí útulných, ale neskutečně kýčovitých cirkusových karavanů, takže nečekaný luxus ve formě bydlení na hradě se mi nakonec možná bude i líbit!

- 4 -

„Naďo?“

Hmm.. Kdo to na mě mluví tak brzo?

„Naďo, vstávej! Snídaně se podává v místnosti, kterou najdeš za čtvrtými dveřmi na pravé straně.“

Proklatě, zrovna jsem měla tak krásný sen… Odkopávám tlustou přikrývku, do které jsem se zabalila jako do kožichu, a líně se protahuju. Spala jsem jako dřevo! Jdu k oknu popřát oceánu dobré ráno a pak si natáhnu staré džíny a mikinu a bosá vyrážím za otcem.

Překvapení! V jídelně sedí po levé straně mého otce nějaký muž. Je zády ke světlu, které proudí dovnitř ze všech stran. Mohl mě varovat! Oblékla jsem se jako totální lajdák a moje vlasy musí vypadat jako lávové tornádo!

„Ongi etorri Euskal Herria! Vítej v Baskicku,“ překládá náš hostitel.

Opravdu pozoruhodný hlas, tak vážný a charismatický… Nemotorně se ukloním, napůl inspirovaná vystupováním v cirkuse. Náš hostitel zareaguje smíchem, který zcela postrádá radost.

„Posaď se prosím, *Bosikom Printsessa*.“

Vypadám, jako by mě zrovna vytáhli z postele a k tomu ještě ta poznámka „bosá princezna“ od člověka, který je pravděpodobně pan Hannibal. Nikdy jsem se necítila tak trapně!

„No teda, od Moskvy jsi vyrostla…“ pokračuje s nádechem nostalgie.

Obličej zabořím do velkého hrnku horké čokolády, která je naprosto dokonalá, jemná a sametová. Kdybych v ní tak mohla navždy zmizet celá. Cítím, jak mě Hannibal probodává pohledem, jako by se mi snažil proniknout do hloubi duše. Nepamatuju si, že bych se s ním někdy setkala! Můj otec naštěstí odvede jeho pozornost otázkou.

„Jsi připravená?“

Připravená? Připravená na co? Že bych se konečně dozvěděla, proč nás otec přivezl do tohoto šíleného hradu a co od nás chce jeho podivný majitel?

Zatímco se stále dívám dolů, zaslechnu zvuk posunující se židle a pak tiché šustění oblečení. Zvuk kroků na dlážděné mramorové podlaze mi říká, že Hannibal odchází z jídelny. Něco mě donutí vzhlédnout. Zvuk jeho chůze je trochu nepravidelný. Skrz vlasy se podívám na jeho nohy při chůzi a vidím, že mírně kulhá. Rychle sklopím zrak zpátky, protože se ve dveřích zastavil a otočil se.

„Setkáme se u výběhu za půl hodiny.“

Výběh? Počkám, až bude zvuk jeho kroků dost daleko a pak se zamračím na otce a řeknu:

„Neviděla jsem tady žádné koně kromě našich! Takže tady nemohou být žádní „divocí“

koně, které by Sergej zaříkávač koní musel převychovat! Doufám, že jsme sem nepřijeli prodat naše koně?“

„Ne,“ odpoví otec přímočaře a vstane od stolu.

„Tak proč jsme tady? Jak jsi toho člověka poznal? Řekneš mi konečně, co se děje?“

„Naučíme ho, jak znovu jezdit na koni. Pospěš si a připrav se, sejdeme se na parkovišti.“

Sotva si stihnu vyčistit zuby, svázat vlasy a obout tenisky, už přijíždí vozík, který nás odveze k výběhu. Náš cirkus má každé vánoce v Moskvě představení, ale nepamatuji si, že bych tam Hannibala někdy viděla. Musela jsem být opravdu malá, pokud si mě pamatuje a já jeho ne. Hlavou mi běží tolik otázek. Proč Hannibal potřebuje cirkusáky na to, aby se „znovu naučil" jezdit na koni? Vzhledem k prostředkům, kterých má očividně dostatek, by si mohl najmout nejlepší instruktory jezdectví na světě! Jak mohl „zapomenout", jak se jezdí na koni? Kulhá kvůli nehodě při jízdě na koni? Stala se mu strašná nehoda, ze které má trauma?

A je to tady. Moje představivost se žene kupředu jako blázen a už si představuju deset tisíc možných scénářů. Přistihnu se, jak toho chladného a nepříjemného člověka, o kterém vlastně nic nevím, lituju. Možná je jízda na koni jen rozmar znuděného milionáře. Třeba si to hned rozmyslí a rozhodne se naučit skákat padákem nebo vyšívat! Zavrtím hlavou a zhluboka se nadechnu, abych ty divoké myšlenka zahnala. Kdyby mi jen otec vysvětlil, co se děje, měla bych mnohem méně starostí, ze kterých mě akorát bolí hlava!

Hannibal už čeká u výběhu. Rovný jak prkno a v dostatečné vzdálenosti od brány. Má na sobě kompletní jezdeckou výstroj, helmu, bundu, kalhoty a boty, všechno zbrusu nové. Při pohledu na bič, kterým si klepe o stehno a na lesklé ostruhy na jeho botách se mi zkroutí obličej. Ouha… pokud chce jezdit na našich koních, tak doufám, že mu otec řekne, ať ty poslední dvě věci dá pryč. Jinak to budu muset udělat sama!

Divím se, že Mishka a Mysh' nečekají u brány a neprosí o poplácání nebo o pamlsek. Jsou úplně vzadu na konci výběhu a stojí za Zaldiou, který jakoby je držel zpátky a hlídal, úplně stejně ztuhle jako Hannibal. Teprve když si Zaldia všimne mě a otce, zařehtá na pozdrav a uklidní se. Kluše směrem k nám. Po cestě ho tryskem předběhnou dvojčata a zastaví se těsně před plotem. Jsem tak ráda, že je vidím. Nemůžu si pomoct. Prolezu pod plotem a jdu je pozdravit. Hladím je, zatímco mi očichávají kapsy a hledají mrkve. Jako malá štěňata. Uklidňuju je a volám na Zaldiu, ale ten se drží zpátky a koutkem oka pozoruje Hannibala. Před neznámým člověkem se má na pozoru. Otočím se na otce a čekám na jeho pokyny. Předpokládám, že mi řekne, abych zašla pro uzdu a sedlo a začneme s lekcí, ale místo toho jde k bráně a řekne Hannibalovi:

„Nechte tu ten bič a ostruhy a pojďte za mnou."

Dobře. Otec splnil misi „zbavit se mučících nástrojů". Hannibal vypadá zamyšleně, jako by si v hlavě přehrával film, ale hlas mého otce ho vytrhne z jeho snění. Nervózně si prohrábne rukou vlasy a pak otce poslechne a jde k bráně. Vypadá poněkud nervózně. Když se brána zavře, otec pomalu vyjde směrem ke koním. Za ním Hannibal, který je za ním téměř schovaný, jako by to byl jeho osobní strážce. Zaldia udělá krok zpět, sklopí uši a vykopne. Pak odkluše do zadní části výběhu. Dvojčata jsou ochotnější a pomalu kráčí k otci.

„Tohle jsou Mishka a Mysh'," řekne Hannibalovi a ukazuje na levé a pak na pravé dvojče.

Otec se zastaví a kývne na ně hlavou. Na to se dvojčata zastaví a ohnou jedno koleno k zemi. Tak se při představení uklání.

Chce se mi skoro tleskat, ale vidím, jak hrozně je Hannibal napjatý. Je úplně bledý, má sevřenou čelist a mám dojem, že mu dělá potíže se ovládnout. Otec mu vůbec nevěnuje pozornost. Hladí koně na krku a pak zavolá na Hannibala.

„Pojďte sem."

Ale Hannibal je zmrzlý jako socha. Konečně si uvědomím, že tento muž se koní bojí. A jeho strach ho úplně paralyzuje. Zamávám na otce a on po chvíli přikývne. Odhodlaně kráčím ke koním a Mishku požádám, aby ustoupil stranou. Pak se opřu Mysh' o rameno, tím jí říkám, aby si lehla na bok. Hladce se položí a já vklouznu pod její nohy a lehnu si k jejímu břichu. Pak přivolám Mishku, který si lehne do stejné polohy zády ke mně.

„Výborně, miláčci," děkuju jim.

Nějakou dobu jen tak ležíme – začíná mi být trochu teplo – pak Mishku obejmu kolem krku a nohu přehodím přes jeho hřbet. Cvaknutím jazykem mu přikážu, aby vstal. Pak mu přehodím přes hřbet i druhou nohu. Pomalu se postaví na nohy. Když ho stisknu lýtky, začne nejdřív chodit a pak i běhat kolem Mysh', která stále leží na zemi. Pak ji přeskočíme. Ani sebou necukne. Znovu zpomalíme, pak ho pohladím po krku a sklouznu na zem. Cvaknu jazykem a Mysh' vstává. Pohladím ji a pak se s oběma dvojčaty otočím k Hannibalovi.

„Tihle dva vám neublíží, pane. Můžete jít blíž, slibuju."

Uklidnila ho moje ukázka? Přesvědčí ho, aby šel ke koním blíž?

Připadá mi to jako celá věčnost, ale nakonec Hannibal udělá krok směrem k nám. A pak další. Když ale Mishka hodí hlavou, aby odehnal mouchu, najednou se zastaví. Vzpomínám si, když jsem v cirkuse měla poprvé jít k tygrovi. Bylo mi pět a při pohledu na zívající tlamu plnou zubů jsem byla úplně vyděšená. Strýc ale věděl, jak na mě. Podrbal tygra za uchem, aby si lehl na zem a nevypadal tak hrozivě. Pak mě znovu zavolal.

„Pojď sem, Naďo. Neublíží ti! Říkej si, že je to jen velká kočka, která se chce mazlit."

Překonala jsem strach a šla k tygrovi. Klekla jsem si a jemně ho pohladila. O pár týdnů později jsem na tygrovi jezdila a skákala skrz hořící obruče bez jakéhokoli strachu. Při téhle vzpomínce se usměju, i když Hannibalovi asi nepomůže, když mu řeknu, že naši koně jsou jen velké kočky, co se chtějí mazlit. Můj bezděčný úsměv ale možná stačil na to, aby se Hannibal odhodlal udělat několik dalších kroků.

„Dobře, teď natáhněte ruce s otevřenými dlaněmi."

Koně pomalu natahují krky a špička jejich čumáku se blíží k jeho nataženým dlaním. Jemně je očichávají a pak se postaví do pozoru.

„Jestli chcete, můžete je pohladit po krku. Nepohnou se."

Hannibalovy ruce pomalu klesají k jeho bokům. Ve tváři mu začne cukat nervózní tik, ale zbytek těla zůstává nehybný. Najednou slyším slabý bzučivý zvuk, který Hannibala vytrhne z transu. Povytáhne si rukáv bundy a podrážděně se podívá na své zápěstí. Všimnu si velkého zlatého náramku zdobeného třpytivými kameny. Že by to byly diamanty? Tento druh marnivosti je jasnou známkou charakteru! Hannibalova tvář se mění před našima očima. Zamračí se, jeho oči se zúží a podívá se jinam. Pak se jeho tvář uvolní a jeho ústa se roztáhnou do vlčího úšklebku. Ta proměna je tak zneklidňující, až se celá zachvěju. Koně musí můj neklid cítit, protože se začínají vrtět. Rychle oba obejmu kolem krku a hned jsou zase klidnější. Stále sleduju Hannibala, který udělal několik kroků zpátky. Je vidět, že je opravdu rozrušený. Pak řekne:

„Už jdu."

Poklepe ukazováčkem na náramek a pak se otočí k mému otci. Jeho oči září vzrušením.

„Je to… naléhavé. Budu hned zpátky. Zatím se chovejte jako doma."

Pak se otočí a spěchá k terénnímu autu, které se sem řítí. Možná, že jeho náramek nakonec nemá nic společného s marnivostí a ve skutečnosti to je nějaké moderní komunikační zařízení. Něco jako hodinky s připojením k internetu?

Z mých úvah mě vytrhne otec. Pokyvuje hlavou.

„Tvoje ukázka byl velmi dobrý nápad, Naďo. Myslím si ale, že nás čeká ještě hodně práce, než tento člověk získá důvěru v koně…"

„A koně v něj." Mishka a Mysh' mi nedělají takovou starost, jsou dobrosrdeční a když

budu s nimi, všechno bude v pořádku. Ale Zaldia podle mě dokáže už z dálky vycítit negativní vlny, které Hannibal vysílá! „Myslíš si, že z těch dvou dokážeš jednou udělat sehranou dvojici?“

„To je výzva, kterou jsem se rozhodla přijmout…“

- 7 -

Během čekání na Hannibalův návrat nám mladší z jeho zaměstnanců jménem Filipe nabídl, že nás odveze „do města“ na nákupy. Náš hostitel samozřejmě vše zaplatí. Otec jeho nabídku odmítá a chce raději zůstat s koňmi, ale já si nenechám ujít příležitost dostat se z tohoto pozlaceného vězení ven. A musím přiznat, že myšlenka nakupování sama pro sebe namísto doprovázení někoho při nákupech hromady jídla pro celý cirkus je pro mě úplně něco nového!

Během cesty se taky snažím využít příležitost k získání informací od Filipeho.

„Pracujete pro pana Hannibala dlouho?“

Z jeho zmateného výrazu soudím, že neumí ani slovo rusky, tak svou otázku zopakuju poněkud slabší angličtinou. Odpovídá angličtinou, která je ještě horší, než ta moje.

„Jeden rok.“

Rozhovor není zrovna snadný, ale přesto se mi podaří zjistit, že hrad byl mnoho let prázdný a že Filipe a ten druhý muž byli najati, aby vozili dělníky a zahradníky, kteří dali sídlo do pořádku. Když se ale pokusím získat víc osobních informací o Hannibalovi, Filipe zamumlá a mávne rukou, jakože nic neví, nebo spíš že mi nic nemůže říct. Zklamaná se opřu do sedačky a rozhodnu se užít si aspoň ten výhled.

Baskické pobřeží je tak nádherné! Z otevřeného okénka vdechuju divokou vůni trávy a oceánu a mé oči se plní barvami a novým světlem. Díky tomu nestrávím příliš mnoho času detailním pozorováním velmi ohleduplného Filipeho… Jsem ráda, že se mnou jede on. Ten druhý chlápek s nevyslovitelným jménem Garbixo je mnohem starší a mnohem méně… příjemný na pohled. To stačí! Nebudu přece trávit čas okukováním jeho bicepsů nebo stehen, která se zatínají při každém řazení. Nebo jeho hnědých kudrlin kroutících se ve větru, nebo jeho profilu s dokonale rovným nosem, nebo… Těším se, až dorazíme do města!

Když vidím všechny ty dopravní zácpy a davy lidí v obrovském přímořském letovisku, skoro se mi začne stýskat po vězení klidu a samoty! Filipe si všimne mých obav při pohledu na nekonečné řady okázalých butiků a pomocí směsice angličtiny, baskičtiny a několika gest mi nabídne odvoz do klidnější čtvrti. Vděčně ho následuju klikatými uličkami staré čtvrti, až dorazíme na dlážděné náměstí ve stínu morušovníků. Tady vstoupí do tichého obchůdku, kde krátce pohovoří v baskičtině s vedoucí jménem Galéria. Nechá mě s ní a při odchodu na mě povzbudivě pokyvuje. Milá paní si mě přeměří od hlavy až k patě a pokyne mi, abych si prohlédla regály se zbožím. Všimnu si safírově modrých šatů s velkým výstřihem vyrobených z hedvábně lehkého materiálu. Vytáhnu je a přidržuju si je na sobě před zrcadlem. To je… nádhera… až na ty tenisky a roztrhané kalhoty. Ty nejsou zrovna nóbl. Rychle dávám šaty zpátky do poličky a cítím, jak se mi tváře rozpalují do ruda. Nikdy bych neměla odvahu vzít si na sebe něco takového. Místo toho se podívám na trička. Vybrala jsem si jedno šedé a jedno černé. Můžu je střídat s dvěma nebo třemi tričky, které jsem si přivezla. Pak se vrátí Galéria s plnýma rukama

oblečení na ramínkách. Všechno pověsí na věšák a pokyne mi směrem k oblečení. Celou podlahu zakrývají krabice bot plné lodiček s otevřenou patou, balerín, sandálů a bot na podpatku, všechno v nejrůznějších barvách. Je toho tolik, až se mi z toho točí hlava! Poslechnu ji a jdu blíž. Přejíždím prsty přes ramínka a nedokážu si z toho všeho vybrat, je to na mě až moc ženské! Zavrtím hlavou a podávám jí dvě trička, která jsem si tiskla na hrudi. Vytahuju z kapsy nějaké peníze, ale Galéria rázně zavrtí hlavou. Povzdechne si a usměje se a pak trička strčí do tašky a podává mi je. Když odcházím z obchodu, cítím se opravdu trapně!

Cítím se úplně ztracená. Filipe čeká venku. Ochotně mi vezme tašku a místo ní mi do rukou dá papírový sáček.

„*Carise*? Třešně?“

Sáček je plný lesklých, rudých třešní. Vypadají dokonale a normálně bych se do nich hned pustila. Ale teď jsem celá nervózní a tak zavrtím hlavou. Cítím jeho zklamání. Nemůžu se mu podívat do očí a po cestě do auta neřeknu ani slovo. Celou cestu zpátky pak předstírám, že spím. Jsem totálně marná!

- 8 -

Cože? Já opravdu usnula? To už jsme zpátky na hradě? Dveře řidiče jsou otevřené a Filipe zmizel. Protřu si oči a pak se vyštrachám ze sedadla ven. Na terase pod slunečníkem stojí malý stolek. Rozhlédnu se kolem. Nikde nikdo. Jdu tedy ke stolku. Někdo tu nachystal jídlo pro jednoho. Kde je asi můj otec? Při čekání si naliju velkou sklenici vody a protože tady není nikdo, kdo by mi řekl, co mám dělat, pustím se do sýrů a lahodného ovoce nachystaného přede mnou. Cítím se o něco lépe a tak se rozhodnu podívat se na koně. Stýská se mi!

Očividně jsem něco prošvihla, protože z toho, co vidím, jsem úplně ohromená. Hannibal už je zpátky a jede na Mishkovi bez sedla! Nemá ani boty, jen polo triko a jezdecké kalhoty! Nevěřícně jdu směrem k výběhu, ale otec mi tiše pokyne, abych odešla. Aha, asi je ruším. Potichu odcházím a pozoruju přitom Hannibala. Sedí úplně rovně, rukama se pevně drží Mishkovy hřívy. Kůň i jezdec jsou oba nehybní. Hannibal hledí do dálky. Jeho hrudník se zvedá a klesá rychlostí, ze které jde jasně poznat, že se snaží dýchat velmi pomalu. Otec mluví velmi tiše. Nevím, co říká, ale vidím, že Hannibal kývе hlavou. Mishka jde pomalu dopředu. Ruce jeho jezdce zuřivě tahají za hřívu, jako by to byly otěže, ale klidný Mishka nevypadá podrážděně a dál chodí v kruhu kolem otce. Kousek po kousku se Hannibalovo tělo uvolňuje. Ruce spouští dolů, uvolňuje pánev a začíná se pohybovat s koněm spíše než proti němu. Po chvíli otec Mishkovi pokyne, aby se otočil a chodil na druhou stranu. Hannibalovy nohy se znovu zatínají, zvedá paty a ruce. Pravidelný pohyb koně a rady mého otce ho ale uklidňují a tak se postupně uvolňuje. Otec mu gratuluje, ale není to pro něj dostatečný pokrok. Řekne Hannibalovi, ať se pustí hřívy a dá si ruce na hlavu. Otec trvá na svém, až Hannibal nakonec svolí. Když váhavý jezdec konečně zvedne ruce a uvědomí si, že kůň nijak nereaguje a jde poslušně dál, strach v jeho tváři vystřídá pocit příjemného překvapení. Po chvíli ho otec požádá ještě o něco jiného. Hannibalovi se to očividně nezamlouvá, ruce dává dolů a kroutí hlavou.

Otec Mishku zastaví a jde k němu. Krátce si promluví s Hannibalem a ten nakonec souhlasí. Otec mu přidržuje jednu nohu a Hannibal se položí dopředu na hrudník. Tváří se nedůvěřivě, skoro až znechuceně, nakonec ale obejme koně kolem krku. Mishka je hodný kluk a neodporuje. Vidím, jak se Hannibal trochu uvolňuje v zádech. Pak otec Mishkovi pokyne, aby se dal do kroku. Pár kroků jde vedle něj a pak postupně pouští Hannibalovu nohu. Hannibal je nejdřív úplně ztuhlý, pak se ale postupně uvolňuje a nakonec nechá koně chodit bez jakéhokoli odporu. Otec mu záměrně nedal žádný další povel a Miska, jako každý dobrý kůň, se začne pást. Přesouvá se od jednoho trsu trávy k druhému. Hannibal se neodváží ani pohnout, dokud se otec nezačne smát a neřekne mu, že se může probrat a pokud chce, může z koně seskočit.

Tiše se vytratím a slyším jen útržky rozhovoru, ve kterém se často zmiňují slova ztuhlý, dýchání, důvěra, vytrvalost, cíl a Zaldia. Pokud je Hannibalův cíl dokázat brzy jezdit na koni jako Zaldia a skutečně ho zvládnout, bude muset přestat být tak ostražitý…

Hledám Mysh' a Zaldiu. Aha, jsou ve svých vlastních výběžích, co nejdál od Mishky. Otec

je nejspíš oddělil, aby nenarušovali nový vztah mezi Mishkou a Hannibalem. Oba se klidně pasou a vypadá to, že Zaldia si na nové prostředí začíná zvykat. To jsem opravdu ráda. Protahuje si silný krk, nasává slaný vzduch a pohazuje hřívou. Popojde směrem k oceánu a já se sleduju, jak se mu vlní svaly. Mísí se v něm síla s elegancí. Je skutečně úžasný. Kdo by v něm poznal zraněného a vyhublého divokého hřebce, kterého jsme si před pár lety vzali a který byl tak posedlý hněvem?

- 9 -

Byli jsme s cirkusem na turné v západní Sibiři. Dozvěděli jsme se, že v Kulundské stepi mezi Kazachstánem a řekami Ob a Irtyš se nachází chovná farma čistokrevných španělských koní. Strýc Vasilij dokázal otce přesvědčit, aby pořídil pár nových koní, ať je jezdecké představení ještě velkolepější. Vybrali elegantního Andaluského koně s hrdým krokem a přirozeným talentem pro piafu a pasáž. Jejich jemná ústa naznačují, že z nich po řádném tréninku a ježdění budou dobří, poslušní koně. Často se také používají ve filmech, kde se velmi cení jejich chování a temperament. Jsou spolehliví a stateční, vždy mají příjemnou povahu a když se jim to zalíbí, velmi rádi se naparují v cirkuse a baví publikum.

Vydali jsme se tedy na tu chovnou farmu. Majitel se jmenoval Váňa, měl dlouhé mastné vlasy a prohnaný výraz. Nabídl nám čtyři hříbata za rozumnou cenu. Stáli v úzkých boxech v tmavém, plechovém hangáru. Když otec uviděl, jak jsou hubení a zaražení, otřásl se a chystal se odejít. Strýc Vasilij, věčný diplomat, je chtěl vidět na denním světle a v pohybu.

Když je otec viděl chodit, zamračil se a zavrtěl hlavou. Byli nemotorní, vyhublí a vyděšení. Váňa je tahal na laně a krutě se jim posmíval. Zamumlal „nět“ a otočil se k odchodu, když tu jsme najednou ze zadní části hangáru zaslechli strašný rámus. Zběsilé ržání a kopance do plechových stěn. Celá budova se třásla. Váňa se zatvářil otráveně, podal provaz s hříbaty strýci a odběhl k zadní části budovy.

„Zaldio, ty zatracený zmetku! Já ti ukážu!“

Otec ho následoval a já běžela za ním tak rychle, jak mě mé nožky nesly. Váňa popadl bič a začal šedého hřebce nemilosrdně bít. Ten se ve svém boxu vzpíral, kopal do plechových stěn a bojoval s provazy, které jej držely v zajetí. Nebohý kůň měl všude šrámy a krvavé stopy, oči bílé vztekem, v koutcích úst mu pěnily sliny. Otec po Váňovi skočil, vytrhl mu bič z rukou a dal mu ránu pěstí přímo do obličeje. Muž ležel jak omráčený v prachu, mnul si nos a nevěřícně se zeptal:

„Ale… jak to zvíře prodám, když ho nejdřív neochočím?“

Otec zvedl bič a chystal se ho potrestat stejně, jako on trestal nebohého hřebce, ale já do toho vykřikla:

„Ne! Přestaň, přestaň prosím!“

Otec na mě zíral jako na mimozemšťana. Jeho tvář byla rudá jako řepa a vypadal skoro tak šíleně, jako ten týraný hřebec. Připadalo mi to jako věčnost, ale nakonec pustil bič a silně si mnul tvář, jakoby se snažil setřít poslední zbytky hněvu, který se ho zmocnil. Pak z kapsy vytáhl ruličku bankovek svázaných gumičkou a hodil ji na Váňu. Ten si ve strachu z dalších ran chránil rukama obličej.

„Vezmu si hříbata i hřebce za stejnou cenu. Modli se, ať se naše cesty už nikdy nezkříží.“

Mé city k otci byly vždy směsicí strachu a úcty. Začala jsem ho mít ráda, když jsem viděla, že se dokáže do koní vcítit. Když jsem viděla, že má nekonečnou trpělivost při péči o koně, a co je nejdůležitější, při získávání jejich důvěry.

Dostat koně do přívěsu nebylo snadné. Hříbata dostala napít a díky kombinaci něžných slov, mrkví a hlazení nakonec vylezla po rampě do přívěsu. Zbývalo jen dostat dovnitř i Zaldiu.

Přestože strýc Vasilij vychovával tygry už od mláďat, hřebcova zuřivost ho překvapila a přikázal mi, abych šla od boxu co nejdál.

„Brát si tohle zvíře je chyba, Sergeji. Je to divoká bestie, nikdo ho nezkrotí. Zabije nás dřív, než se k němu přiblížíme."

Hřebec spoutaný v lanech nás koutkem oka sledoval. Jeho tělo se nervózně třáslo a svaly měl napnuté jako tětivu.

„Nemůžu ho tady nechat," řekl otec.

Potom šel k hřebci. Pomalu ale odhodlaně, s otevřenými dlaněmi a tichým hlasem mu říkal:

„Neublížím ti, andalusane. Dovol mi pomoct ti ven z okovů."

Dál se ho snažil utěšit mumlajícím hlasem, hudba jeho hlasu mě hypnotizovala, jako když bratranec Igor hraje na hang. To je takový kulatý, kovový buben vypouklý uprostřed s pěti prohlubněmi kolem dokola. Vůbec se nepodobá basovým bubnům, na které se hraje paličkou. Když si Igor položí hang do klína a roztančí na něm své prsty, směs vibrací a zvuků vytvoří podmanivou melodii. Když Igor hraje na svůj hang večer u ohně, rozvíří sny plné fantastických cest. Stačí zavřít oči a za zavřenými víčky se začnou objevovat šťastné nebo nostalgické obrazy. Vaše mysl odcestuje do šplouchajících vln teplých moří, nebo se proletí na hedvábných křídlech ptáků. Tygři tiše vrčí, z hlubin času se ozývá hlas z tajného lůna země.

Je to hlas, kterému Zaldia naslouchá? Roztřesený hřebec ostražitě nechává otce přijít blíž. Jeho uši tančí úzkostlivý balet, jeho nozdry se chvějí. Ale když má pocit, že je člověk příliš blízko, dá to jasně najevo, cení zuby a klopí uši. Je podrážděný a s každým krokem se snaží uniknout z provazů, které ho drží a nelítostně se mu zarývají do slabin. Napnutá kožená ohlávka upevněná k jeho čelu a tvářím ho dře na hlavě i na krku. Otec se zastaví a dlouhou dobu se ani nepohne a dál k hřebci promlouvá. Pak pomalu vytáhne z opasku dlouhý nůž a drží ho ve vzduchu směrem ke koni. Ten začne nervózně dupat a znovu narážet bokem do plechových stěn. Tón otcova hlasu se trochu mění a je teď víc hrdelní. Neslyším slova, ale sleduju hřebce, jak se snaží otočit a postavit se otci čelem. Přestane narážet do stěn a konečně klidně stojí na místě. Otec se dál pomalu přibližuje. Potom rychlým a přesným pohybem přeřízne provaz svazující jeho boky. Rychle ustupuje zpátky, protože hřebec začne zuřit, vykopávat a poskakovat jako ovce, nemůže totiž couvat a utéct pryč. Otec čeká, až se kůň uklidní a mezitím dál odříkává slova útěchy. Hruď koně se vzdouvá a klesá jako harmonika, ale brzy začne dýchat pomalej a volnýma nohama podupává ve špinavé podestýlce. Není si jistý svou poloviční svobodou. Tahá za okovy, ale rychle pochopí, že sám je rozbít nedokáže. A tak se notnou chvíli upřeně dívá na člověka a pak ustoupí stranou, aby mohl vstoupit. Otec vstupuje do volného prostoru, jde k boku koně a nijak se ho nedotýká. Potom odřízne zbývající okovy a ustoupí do rohu boxu.

Zaldia je konečně volný. Zavrtí hlavou, dlouze zařehtá a pak se před otcem postaví na zadní. Srdce mi přeskočilo. Cítím, jak mi strýc Vasilij tiskne rukou rameno. Vyplní se jeho předpověď? Rozdupá hřebec otce jako trest za to, že je člověkem?

Mám pocit, jako by Zaldia stál na zadních celou věčnost. Pak ale spadne na všechny čtyři a konečně opustí své plechové vězení. Úplně zmámený nově nalezenou svobodou utíká tryskem pryč, otáčí se na místě, chvíli vykopává a pak se zas staví na zadní. Nakonec odběhne do stepi a zmizí za kopcem. Podívám se na otce. Do tváře se mu vkrádá úsměv, očima sleduje v dálce tečku, která už je téměř neviditelná. Najednou je jako vyměněný. A pak si otře oči a pokusí se to nenápadně zakrýt gestem ruky.

Vasilij mě poplácá po hlavě. V jeho tváři se mísí nefalšovaná radost s úlevou. Pro otce bylo vysvobození týraného koně jako překonání všech problémů světa, vynahrazení všech ztrát, obnovení vůle a naděje žít.

- 10 -

Zpáteční cesta přes hrbolaté silnice v prázdné Kulundské stepi se čtyřmi hříbaty v přívěsu proběhla v tichosti. Nikdo z nás nechtěl narušit emotivní zážitek z osvobození Zaldy. Hříbata vystrkují nos ven a čichávají vítr. Čas od času projeví svůj názor na okolní scenérii svým vlastním způsobem. Řehtají překvapením z nových pachů, z šumění větru v pšenici rozkvétající v černé půdě, volají na jestřáby vznášející se vzduchem a na antilopy, které běhají mezi kaštany a chlubí se letní srstí. Pak najednou začnou společně nahlas řehtat. Je to pronikavé, opakované řehtání, jako by zahlédli krásnou pastvinu nebo poznali koně ze stejné stáje. Strýc Vasilij se instinktivně podíval do zpětného zrcátka a na jeho tváři bylo vidět obrovské překvapení. Zpomalil, zastavil u kraje cesty a podíval se na otce. Ten napůl podřimoval a nechápal, proč dodávka zastavila.

„Sergeji, jdi ven! Máme návštěvu!“

Otec si celý zmatený protřel obličej, aby se probral, něco zareptal a otevřel dveře. Hned jak uviděl, kdo je ta návštěva, reptání ustalo. Byl to Zaldia! Musel běžet za námi. Je snad vůdcem stáda a chce chránit hříbata? Nebo jen potřebuje trochu společnosti?

„Naďo, vezmi ten pytel mrkví a pojď sem,“ zašeptal.

Zaldia se schoval za stromy a sleduje naše pohyby. Otec vzal velkou mrkev a šel k okraji kaštanových stromů. Zastavil se v uctivé vzdálenosti od hřebce. Podával mu mrkev a promlouval k němu konejšivým hlasem. Hřebec stáhl pysky a jeho nozdry se rozšířily, dychtivě očichával voňavé mrkve. Odfrkl si zvědavostí i lačností, podupával za řadou stromů a pořád si nebyl jistý, jestli z nich může nebo nemůže vystoupit ven. Hříbata v přívěsu vzrušeně volala na svého kamaráda a radostně řehtala. Zaldia se ale pořád držel zpátky. Potom otec položil mrkev na zem a udělal několik kroků zpátky. Přitom k hřebci dál promlouval a ruce měl podél těla s dlaněmi otočenými ven. Po chvilce váhání Zaldia vystoupil z kaštanového úkrytu, přecházel z jedné strany na druhou, až se nakonec rozhodl jít kupředu a rychle mrkev sebrat ze země. Pak se hned zase schoval za stromy. Otec vzal z pytle, který jsem držela, další mrkev a popošel o několik kroků blíž. Pytel byl velmi těžký a tak jsem se rozhodla položit ho na zem a sednout si vedle. Otec dál na Zaldiu mluvil a snažil se ho okouzlit, dostat ho blíž. Kůň poskakoval, váhal, ale pak přišel k otci a vzal si polovinu mrkve z jeho ruky. Ustoupil o krok zpátky a začal zase poskakovat. Když spořádal druhou půlku mrkve, znovu ustoupil a poskakoval a pak se dal do klusu směrem ke mně. Tedy spíš k otevřenému pytli s mrkvemi přede mnou.

„Žádné prudké pohyby, Naďo,“ připomenul mi otec. V jeho hlase byl náznak obavy.

Ani jsem se nepohnula a nechala Zaldiu přijít až k pytli, poskakovat kolem a najíst se dosyta šťavnatých, sladkých mrkví. Bylo to proto, že jsem byla jen poloviční člověk, že se mě bál jen z poloviny? Ať už to bylo čímkoli, já se nebála. K tomuto nebohému koni s otevřenými ranami jsem cítila jen soucit. Jemně jsem mu šeptala a i přes riziko, že ho vyplaším, jsem k němu natáhla ruku a pohladila ho na krku, kde neměl žádné poranění. Zatřásl se, ale neutekl.

Najednou něco zavrzalo. Oba jsme sebou trhli a chvíli jsem se bála, že Zaldia uteče. Zpozorněl a udělal krok dozadu. Strýc Vasilij otevřel dveře a mluvil s otcem.

„Velmi pomalu jdi s tím pytlem k přívěsu," řekl otec.

Pomalu jsem vstala. Cítila jsem, jak se Zaldia třese strachem, ale neutekl. Šla jsem zpátky k přívěsu a tu a tam jsem za sebou nechala mrkev, jako Jeníček a Mařenka nechávali drobečky v pohádce o perníkové chaloupce. Zaldia nesouhlasně zařehtal a odmítal jít hned za mnou. Teprve když jsem nasedla do auta a pomalu jsme se rozjeli, tak se Zaldia rozhodl spořádat „mrkvové drobečky". Za doprovodu povzbudivého řehtání hříbat nás sledoval až do tábora, kde se přidal k ostatním koním ve výběhu. A tak jsme přišli k hřebci a čtyřem hříbatům, kteří se všechno museli naučit od začátku, počínaje láskou…

Otec věnoval výchově Zaldy obrovské množství času a energie. Mluvil s ním, trénoval ho kousek po kousku, získával si jeho důvěru a respekt. Myslím, že někdy jsem žárlila na to, kolik času s ním otec trávil na můj úkor. Jejich pouto bylo tak silné, že nezbývalo moc místa pro ostatní. Když se na ně podívám, jak jdou bok po boku, ramena v dokonalé rovině, vidím dokonalý pár, který se zná tak dobře, že dokáže komunikovat i beze slov. Někdy si říkám, jestli po smrti mé matky otce „vyléčil" právě Zaldia. Přestože to byl hřebec a získal si roli jednoznačného krále cirkusových koní, byl svým způsobem loajální k mému otci. Nikdo by nevěřil, že by Zaldia někdy poslechl jiného člověka. Měl tolik dobrých důvodů lidi nenávidět.

Když se otec staral o Zaldiu, vznikla mezi námi propast. Přece jen se mi ale dostalo nějaké útěchy, protože to znamenalo, že jsem najednou dostala na starost trénování nových hříbat! Byla tak sladká, poslušná a hravá. Navíc se velmi rychle učila, takže jsme zanedlouho mohli potěšit publikum novým vystoupením. Když jsme venku nacvičovali, Zaldia nás pozorně sledoval a z dálky zjišťoval, jaký vztah si může kůň vybudovat se starostlivým člověkem. Až do dne, kdy k velkému překvapení mého otce přeskočil plot výběhu a přidal se k nám!

Vůbec se mi nechce vstávat. Hannibal dělá velký pokrok. Zvládá všechny rychlosti, i když jednoznačně preferuje jízdu na Mishkovi nebo Mysh' se sedlem, spíše než bez sedla. Já jsem zbytečná, pracuje totiž jen s mým otcem. A ten má poslední dva dny špatnou náladu od chvíle, kdy jsme brzy ráno našli Hannibala v jízdárně, jak sedí na osedlané a nauzděné Mysh', bičuje ji jako šílenec a snaží se ji přimět k poslušnosti.

„Zakazuji vám bít mé koně! To jste se nic nenaučil?" zaburácel otec, přispěchal k němu, vytrhl mu z rukou bič a donutil ho, aby sesedl. „Dlouhodobou poslušnost koně si nikdy nezískáte násilím. Okamžitě odjíždím a koně si beru s sebou!"

Zbytek jejich hádky jsem neviděla, protože jsem běžela za Mysh' a odvedla ji pryč z jízdárny a od toho hrozného člověka. Hannibal ale musel najít způsob, jak otce přemluvit, protože pořád trčíme v tomhle zatraceném hradě. Dnes je na řadě Zaldia, ale myslím, že to budeme muset odložit. Přihnalo se totiž hrozné počasí. Obloha zapomněla na to, že má být modrá a střídá truchlivé odstíny šedé a černé. Stromy se ohýbají pod silou větru a déšť zaplavuje všechno, počínaje mou morálkou.

Nakonec se podvolím, vylezu z pod peřiny a protahuju si nohy. Chtěla jsem jít na procházku po okraji útesu za svitu slunce, ale budu to muset nechat na jindy. Místo toho co nejvíc využiju příležitost prozkoumat vnitřek hradu. Nemluvíl náhodou jeden ze zaměstnanců, ten s tím nevyslovitelným jménem, o knihovně? Jelikož jsme pořád na cestách, zřídkakdy máme možnost půjčit si knihy. A kromě starých učebnic, které jsou opotřebované generacemi cirkusových dětí, jsem nikdy moc nečetla! Po cestě do vstupní haly nepotkám ani živáčka. Zavolám:

„Ehm... Je tu někdo?"

Jediná odpověď je ozvěna mého hlasu. No dobře, nevadí. Po chvilce váhání se vydám nahoru po točitém schodišti. Tentokrát se ze skleněné kupole neodráží paprsky světla všude kolem. Šedofialové světlo zahaluje rodinné portréty. Oči zesnulých mě pronásledují jako duchové. Začínám litovat, že jsem vstoupila do Hannibalova světa. Všimla jsem si, že čím výš jdu, tím mají lidé na portrétech modernější oblečení. Co to? Sbírka portrétů najednou končí. Prohlížím si poslední obraz. Čtyřčlenná rodina oblečená ve stylu 70. nebo 80. let, řekla bych. Všichni se usmívají. Tedy až na hnědovlasého chlapce, kterému bude tak šest nebo sedm let. Prohlížím si zblízka jeho tvář. Vypadá jako Hannibal. Možná je to jen stářím obrazu, ale zdá se mi, že má jedno oko modré a druhé hnědé. Nemá Hannibal obě oči ocelově modré? Výraz v jeho tváři mě poněkud znepokojuje, tak se místo toho podívám na mladšího chlapce se světlými vlasy, který stojí hrdě vedle něj. Mohl by to být jeho mladší bratr? Proč tady sbírka portrétů najednou končí?

Vím, že na tyto otázky nedostanu žádnou odpověď a tak jdu dál, až dojdu na vrchol schodiště. Pod skleněnou kupolí slyším neustálé bubnování deště. Mraky zběsile víří a vrhají pohybující se stíny na stěny a dokonale navoskovanou parketovou podlahu. Na chvíli zavřu oči a nasávám nové vůně vosku, dřeva a náznaky kůže. Když se víc

soustředím, myslím, že poznávám vůni papíru. Jako naše staré učebnice. Usměju se a otevřu oči. Vstoupila jsem do království knih!

Stěny jsou obložené knihami v policích vysokých od čtyř do šesti metrů. Ve spodní části polic je kolejnice a nahoře lišta sloužící k posouvání dřevěného žebříku. Mírně roztřesenými prsty posunu žebřík do strany. Klouže perfektně bez jediného vrznutí. Chvěju se vzrušením a jednu příčku po druhé stoupám po žebříku. Vychutnávám si přehlídku zlatých písmen vyrytých na kožených hřbetech knih. Je to jako zrychlený film. Přečíst všechna díla v této knihovně by mi zabralo celý život! Vylezu až úplně nahoru a prohlížím si všechny ty papírové poklady. Nepřipadám si jako pán světa, spíš jako kapitán, který stojí na zádi paluby a hlídá drahocenný náklad: všeobecné znalosti!

Opatrně vytáhnu z police jednu z knih a zabořím do ní nos. Ta sladká vůně je omamná. Kdybych mohla zastavit čas, zamkla bych se tady a zhltla bych všechny ty knihy jednu po druhé. Odspodu až nahoru. Nebo bych to mohla nechat náhodě a počkat, která na mě zavolá! Z mého snění mě vytrhne náhlý zvuk, až skoro spadnu ze žebříku. Někdo právě zavřel přední dveře! Rychle dám knihu zpátky na místo a lezu dolů po žebříku. Snažím se dělat co nejmenší hluk. Schoulím se ve vzdáleném rohu knihovny a krčím se u dolních polic jako malá holka čekající na výprask. Poslouchám, jestli se neblíží kroky.

Poznávám hlas staršího ze zaměstnanců, jak mluví sám se sebou. Ne, podle mezer v rozhovoru musí odpovídat někomu do telefonu.

„Rozumím, pane Hannibale… Istanbul, okamžitě. Ano, pane, postarám se o to… Zítra v 10 hodin dopoledne…“

Hlas se vzdaluje, dveře se otevřou a zase zavřou a znovu zavládne ticho. Uf! S úlevou se opřu o police. Najednou se země zatočí a já padám dozadu do tmy. Pomoc!

- 12 -

Turecko – Zachariáš

Domluvil jsem si schůzku se starým přítelem Yilmazem. Setkáme se v istanbulském Velkém bazaru, *Kapalıçarşı*, největším krytém tržišti na světě. Občas jsem s ním obchodoval, prodával jsem mu některé dary od ortodoxních věřících, kteří přicházeli do kláštera vyměňovat zbytečnosti za příslib malého kousku ráje. Někdy se v tom haraburdí našly poklady vysoké tržní hodnoty. Poznat je dokázal jen odborník a Yilmaz vždy nabídl nejlepší cenu. Když pominu jeho způsoby a diskrétnost, mohu ho opravdu nazývat svým přítelem, když se náš vztah zakládá v podstatě jen na vzájemném prospěchu? I tak je to jeden z mála lidí, které mohu o něco požádat s naprostou diskrétností. Například o ubytování cizího člověka, jehož identitu jsem velmi pracně skrýval, v zadním pokoji u něho doma.

Naše setkání jsem domluvil na několik minut před zavřením tržnice v sedm hodin. Určitě přijde včas. Není to typ člověka, co by se ztratil v bludišti chodeb, průchodů a nádvoří. Padesát osm ulic pod řadou oblouků z modrých, červených a zelených kachliček, celkem přes čtyři tisíce obchodů. Hannibal bude ignorovat pokřikující prodejce koberců a půjde rovnou do „starého bazaru“, nejstaršího a hlavního karavansaraje ležícího uprostřed všech uliček. Ve světě starožitností je Yilmaz známý jako bílý vlk. Odhrne těžký damaškový závěs, který ukrývá zadní místnost před zraky a povykem vnějšího světa. Kývne na příchozího návštěvníka a pokyne mu směrem k pohodlnému výklenku, kde na něj čekám.

Toto setkání jsem si mnohokrát nacvičoval. Nebudu se snažit omlouvat. Nedovolím, aby se mi třásl hlas. Nebudu se mu klanět. Minulost je minulost. Tady a teď jsme si v očích boha obchodu rovni. Ale když se posadí naproti mně a na stůl položí kožený kufřík mnohem větší než ten, co jsem měl předat Leyle, v břiše mi škubne a mimoděk polknu. Je to jeden z těch lidí, kteří dokážou slabé přimět k poslušnosti jen svou přítomností. Jeho oči vynáší soud jako gilotina. Uhnu pohledem a podávám mu pergamen se svědectvím řeckého vojáka a kresbou úlomku z Diovy hvězdy. Opatrně ho rozmotá a bez známek emocí si ho prohlíží. Pak ho znovu složí a probodne mě pohledem.

„Takže, Zachariáši, tento spis vám neprozradil polohu Diova chrámu, jehož kněží pravděpodobně dostali úlomek na starost?

„Ne.“

Ale pokusil jsem se zrekonstruovat cestu toho vojáka, prohledal jsem archivy perských a helénistických archeologických nálezů, zkoumal nejstarší hinduistické, perské a řecké topografické mapy světa. Pochopil jsem ale, že v žádném rozumném časovém horizontu nedosáhnu úspěchu – alespoň ne sám a bez podrobností o celé té záležitosti s Diovou hvězdou. A tak jsem se rozhodl prodat Hannibalovi dokument, který by ho mohl dovést k úlomku hvězdy, a vzdal jsem se zisku, který by byl mnohem vyšší, ačkoli mnohem nejistější.

Hannibal po mojí záporné odpovědi zavrtí hlavou, vstane a svitek si strčí do vycpané

vnitřní kapsy saka.

„Pak už jsi tedy pro mě zbytečný," řekne a zamíří na mě pistolí s tlumičem. „Ušetřil bych tě, kdybys mě poprvé nepodvedl."

Ozve se tlumené syknutí a hrudníkem mi začne prostupovat nesnesitelná bolest. Sleduju zahalenou postavu Hannibala, jak mizí za závěsem a slyším jeho mumlání:

„Peníze si nechte na pokrytí nákladů na úklid, příteli."

Byla to chyba myslet si, že bychom si s Hannibalem mohli být rovni jako obchodní partneři. Teď umírám v agónii v kaluži vlastní krve, úplně sám ve výklenku vypůjčeném od mého „přítele". Najdu v sobě poslední zbytek sil a vytáhnu telefon. Prsty mi tuhnou, ale podaří se mi přejet přes obrazovku, vybrat fotografii pergamenu, kterou jsem pořídil, abych ho mohl dál potají zkoumat, a odeslat ji tomu poslednímu člověku, kterého bych považoval za možného spojence: Egypťance Leyle. Poslední úkol je dokončen, ztuhlé prsty pouští telefon na zem a jak se propadám do nevědomí, cítím, jak se usmívám na démony, kteří si pro mě přišli. Hannibale, toho budeš litovat…

- 13 -

Egypt – Leyla

„Tak, *habibti*, už jste se s Johnem dohodli na datu svatby? Au!“

Příliš silně jsem zatáhla za pásek cukrového vosku na stehně paní Arfaoui.. Dobře jí tak! Od chvíle, kdy se teta Wadiha zmínila o mém příteli, lepí se na mě klientky salonu krásy *Sweet Kiss* jako mouchy na med. Musí otravovat zrovna mě? Manželství navíc nepřipadá v úvahu. John mě ještě ani nepředstavil svým rodičům… No, přece jen bydlí v Seattlu, což je od Káhiry trošku daleko, ale to není omluva. A já bych navíc nikdy nechtěla žít v nejdeštivějším městě USA, takže… Sakra, v kosmetickém plášti jsem si nechala zapnutý telefon.

„Omluvte mě na chvilku, paní Arfaoui, budu hned zpátky.“

„Ach, láska nepočká! Muc muc!“

Myslím, že nejlepší bude provést jí epilaci úplně všude včetně hlavy. Ne, nechám ji sníst celou mísu vosku, aby už byla zticha! Spěchám do zadní místnosti přečíst si zprávu, která mi právě přišla.

Když zjistím, co je to za zprávu, málem dostanu infarkt a podlamují se mi nohy. Ve zprávě stojí: „Pomsti mě a najdi to dřív než on.“

Otevírám přílohu. Bratr Zachariáš, Hannibalův přisluhovač, mi poslal nějaký dokument. Když si ho zvětším, jsem zděšená. Poznávám kresbu úlomku z hvězdy Alexandra Velikého, který jsme dosud neviděli. Pokud ho Hannibal najde, nebo pokud už ho má, bude mít čtyři z pěti úlomků hvězdy! Žádnou paniku, Leylo. Snažím se znovu uklidnit a rozešlu dokument členům sítě s žádostí o naléhavou videokonferenci. Pak zkusím vytočit číslo bratra Zachariáše, abych zjistila, jak přišel k tomu dokumentu a proč mi ho poslal, ale telefon vyzvání do nekonečna, ani žádná hlasová schránka. Ach bože, to nevypadá dobře… Dobrá tedy. Sundám si plášť, obleču si džíny a tenisky, popadnu helmu a tetě řeknu, že musím odejít. Na neurčito. Husté chlupy na nohou paní Arfaoui se budou muset obejít beze mě!

Šílím z toho, jak dlouho mi trvá dojet k univerzitě na skútru. V Káhiře je totiž šílený provoz 24 hodin denně. Konečně jsem v počítačové učebně. Spěchám do vzdálenějšího rohu, kde je volný počítač. Připojím se k naší síti, nasadím si sluchátka s mikrofonem a připravuju se na zprávy – dobré i špatné.

Jako první se přidá Battushig. Mává na pozdrav v jednom z okének na obrazovce.

„Ahoj, Leylo. Doufám, že v Káhiře nemáte moc vedro?“

„Ahoj všichni. Jak daleko jste se zatím dostali?“

„Profesor Keusséoglou v Aténách pracuje na rozluštění textu. Zatím nám poskytl informace, které vedou k jednomu z vojáků Alexandra Velikého, kterému generál Ptolemaios přikázal, aby ukryl—“

„Čtvrtý kousek té zatracené hvězdy! Kresba odpovídá?“

„Ano, Leylo,“ řekl profesor Temudjin. „A na dokumentu pracují všichni historikové a geografové v síti. Snažíme se zrekonstruovat trasu, kterou se voják vydal z Indie, ale příběh toho chudáka je poněkud nesouvislý.“

„A jak můžu pomoct já?“ ozve se můj miláček John, který se právě objevil na obrazovce. Nejspíš se právě probudil, protože má pytle pod očima a jeho vlasy vypadají jako zelektrizované kuře.

„Jakmile se nám podaří stanovit poměrně přesnou trasu jeho cesty,“ pokračuje profesor Temudjin, „Leylo, spolu s archeology se můžeš podívat na chrámy zasvěcené Diovi, které existovaly na konci čtvrtého století před naším letopočtem.“

„Pověz mi drahoušku, kterého zbožňuju víc než turecký med, kdy se vrátíš?“

„Ehm…“ řekne a zrudne jako extra pálivá chilli paprička, „Leylo, tohle není soukromý rozhovor…“

„Jejda!“ Řeknu s vytřeštěnýma očima a cítím se trapně. „Promiňte, nechám vás všechny dál pracovat…“

I přes zjevný stres se všichni členové sítě loučí s úsměvem. To jsem já, nemotora Leyla!

- 14 -

Baskicko – Naďa

Omylem jsem aktivovala dveře do tajné chodby a teď jsem uvězněná v polstrované místnosti ukryté za knihovnou. Nejsou tu žádná okna ani dveře. Se vším tím futuristickým vybavením uvnitř by to mohla být místnost z 22. století. Stěny jsou pokryté obrazovkami. Všechny jsou vypnuté. Uprostřed místnosti je poměrně vysoký, naleštěný skleněný stůl, který po místnosti vrhá slabé namodralé světlo. Ze středu stolu trčí několik páček. Tři páky mi připomínají řadící páky v hradních elektrických autech. Zaženu tu podivnou myšlenku a soustředím se na to, jak se dostat zpět tajnou chodbou. V hlavě mi už vyvstávají představy, jak v tomto zvukotěsném vězení umírám hlady, krk mě bolí od křičení o pomoc, které z venku nikdo neslyší, zatímco se můj otec trápí žalem, protože mě nemůže najít. Obrátil každý kámen na dně útesu a prosí oceán, aby mu vrátil tělo jeho ztracené holčičky. Vlastně mě napadá ještě horší situace. Co když mě tady najde Hannibal, až se sem vrátí zítra v deset hodin dopoledne. On jediný ví o existenci této tajné chodby… V každém případě jsem mrtvá!

Horečnatě tlačím do polic s knihami za mnou v naději, že se ozve spásné cvaknutí. Zkouším je oddělat, ale nejspíš jsou přilepené dohromady i k policím. Snažím se pohnout podlahou, nejdřív ve stoje a pak na čtyřech. Zkouším ji táhnout, posouvat, ale nic se nestane. Vůbec nic. Přejíždím rukama přes holé stěny místnosti a pak přes hladké, zvukotěsné polstrování. Necítím žádné nerovnosti. Není tu žádná klika nebo zámek. To není možné. Musí existovat způsob, jak otevřít tu proklatou chodbu z druhé strany! Že by se neviditelné dveře otvíraly pomocí páček na skleněném stole?

Odhodlaně kráčím ke stolu… když ale zjistím, co je uprostřed, celá ztuhnu. Cítím se ztracená a totálně zmatená. Ovládací páčky jsou pro mě naprosto nepochopitelné, asi jako kabina raketoplánu. Doufala jsem, že tu bude něco jako počítačová klávesnice. Tu bych mohla použít nejen k zadání příkazu, ale taky třeba k přivolání pomoci z vnějšího světa. Alespoň něco tak základního, jako je e-mail. Ale ne, kromě těch tří páček tu není nic… Dotknu se jedné z nich a výsledek mě tak překvapí, že málem vykřiknu.

Obrazovky na stěnách se najednou rozsvítí. Valí se na mě pohyblivé obrázky, až se mi z toho točí hlava. Vypadá to, že obrazovky jsou napojeny na kamery, které přenáší živý obraz z míst téměř po celém světě. Jsem v řídící věži, za kterou by se nemusela stydět tajná zpravodajská služba! Párkrát se zhluboka nadechnu na uklidnění a pak začnu zkoumat obrazovky. První část zobrazuje pozemek kolem hradu, přistávací dráhu a areál vyhrazený pro koně. Druhá část zobrazuje… vnitřek hradu včetně místností, kde spíme já a otec! Takové narušení soukromí je nehorázné! Co je to za člověka? Nějaký paranoidní maniak? No tak, vzpamatuj se! Chci zjistit, o co Hannibalovi jde, když používá takový velín.

Obraz se změnil, pravděpodobně je to jiná země. Záběry z ultramoderního firemního areálu. Je to… Hannibal Corp. v Massachusetts, podle štítku na vchodu do budovy. Uvnitř je mnoho laboratoří, ve kterých musí mrznout, protože všichni laboratorní technici mají

velmi teplé oblečení. Vyrábí se tam mrazničky nebo tak něco? Pokračuju v průzkumu. Na téhle obrazovce je vitrína se starožitnostmi. Staré oblečení, sečné zbraně, ošuntělá jezdecká výstroj a rozbitý šperk. Vypadá to jako čtyři trojúhelníkové hroty ulomené ze starověké koruny. A co je tohle? Vidím tváře skupiny mladých lidí, kteří spolu mluví přes počítač nebo telefon… Proč sleduje konkrétně tyto lidi? Je to bez zvuku, takže nic nerozumím. Na poslední obrazovce vidím překrásný hrad, úplně jako z pohádky. Leží přímo uprostřed tmavého, úzkého údolí lemovaného vysokými černými borovicemi. Je ještě působivější, než hrad v srdci Baskicka, ve kterém jsem teď. Každý černý kámen, každá věžička, každá socha, každé jezero vypadá jako výtvor architekta, kterého pronásledovaly krvelačné historky dávno ztraceného rytířství. Brrr! A pak si všimnu hřebce na jakési zploštělé pasece v podhradí. Je skoro dospělý a celý černý kromě bílé hvězdy na čele.

Vypadá impozantně. Vyrýsované svaly a vzácná, majestátní elegance pohybů. Tohle plemeno jsem nikdy předtím neviděla a jsem ohromena silou a odhodláním, které z tohoto zvláštního a krásného hřebce vyzařuje.

Potom můj pohled přitáhnou jiné, velmi znepokojující záběry. Vidím budovu s několika stájemi a skupinku klisen s nafouknutými břišky, jak leží ve svých boxech. Vypadá to, jako by spaly pod vlivem kapaček, na které jsou napojeny. Když se podívám na záběry ze suterénu budovy, jsem šokovaná pohledem na místnost, která vypadá skoro jako Frankensteinova laboratoř. Všude jsou stoly a obří chirurgické nástroje, lidé v bílých pláštích a maskách, zkumavky, mikroskopy a počítače. Stěny jsou pokryty schématy koňské DNA a nákresy černého koně v různých fázích vývoje. Nerozumím tomu. Potom si všimnu několika akvárií zabudovaných do ostatních stěn. Nejdřív si říkám, že v nich jsou podivné ryby, ale pak si uvědomím, že v nich plavou bezvládná těla koní. Jsou to hříbata v embryonálním stadiu. Jako omráčená se dívám zpátky na černého koně pobíhajícího na louce. Nesporná podobnost hřebce a těchto plovoucích mláďat mě přinutí hrůzou zakřičet.

„To je ale zrůda!“

Hannibal geneticky upravuje koně! Je to šílenec! Musím se odsud dostat a varovat otce. Musíme se co nejdřív dostat pryč od toho nebezpečného šílence! Ale já pořád nenašla cestu ven z tohoto vězení!

- 15 -

Zběsile tahám za jednu páčku po druhé a najednou mě zasáhne vlna závratí. Ze všech obrazovek se derou zvuky, jazyky různých zemí se mísí do závratné kakofonie. Zakrývám si uši a snažím se najít způsob, jak to celé vypnout, aby ten hluk přestal, nějaký kabel nebo něco podobného. Pak na okraji stolu zahlédnu něco, co vypadá jako vypínač. Stisknu ho a zvuky i obrazy okamžitě zmizí. Znovu jsem obklopena temnotou, až na modré světlo vycházející ze stolu jako z kusu ledu. Uklidni se, Naďo. Mysli.

Musím v tom mít systém. Jedna věc po druhé. Stisknu spínač. Obrazovky se zapnou, ale tentokrát bez zvuku. První páčka: zapne se zvuk na prostřední obrazovce. Zvuk dopravního provozu v neznámém městě. Posunu páčkou doleva. Jiné místo. Vidím mladé lidi pracující kolem stolů plných mechanických a elektronických součástek. Mluví spolu jazykem, kterému nerozumím. Donutím se hledat nějakou uklidňující tvář, ke kterou bych se mohla upnout. Pomocí páčky se přesouvám z jedné obrazovky na druhou. Všude je nějaký pohyb, pracující lidé. Pak se zastavím na obrazovce, kde se obraz tolik nehýbe. Vidím muže středního věku s poměrně tmavou pletí, jak sedí u stolu pokrytého knihami. Před ním stojí počítačová obrazovka, jeho tvář vypadá za kulatými brýlemi poněkud zoufale. Soustředí se na tlustý sešit, do kterého čmárá nějaké podivné symboly. Vypadá jako učenec, starý, moudrý muž. Kdybych s ním tak mohla komunikovat, mohl by někoho varovat, kohokoli, kdo by mi mohl pomoct pryč odsud!

Dobře, co asi dělají ostatní páčky.

Druhou páčkou se přibližuje a oddaluje obraz na vybrané obrazovce. Můžu si prohlížet učencovu kancelář a podívat se, co píše do sešitu, ale to mi moc nepomůže. Zkusíme třetí páčku. Aha, nic. Počkat, ano, slyším, jak pero škrábe po papíře, dokonce slyším dech starého badatele. Dobře, můžu odtud špehovat lidi, zkoumat každý zvuk a každý detail jejich soukromých životů, ale existuje taky způsob, jak s nimi komunikovat? Z pocitu marnosti stisknu páčku ještě silněji. Ozve se cvaknutí a já začnu nadávat velmi neformální ruštinou. Starý muž najednou nadskočí a dívá se kolem sebe. Nahlas se na něco ptá v jazyce, kterému nerozumím a pak otázku zopakuje v ruštině:

„Je tam někdo? Jste Ruska? Slečno? Kde jste?“

Začnu žvanit plnou rychlostí.

„Pane! Pane! Pomozte mi prosím! Jmenuji se Naďa. Jsem zamčená v… na jakémsi děsivém místě, v domě pana Hannibala. Nevím, jak se dostat ven. On…“

„Hannibal? Řekla jste Hannibal?“

„Ano, ano, je to tajná místnost v jeho hradě. Všude jsou skryté kamery a mikrofony. Tu místnost jsem otevřela náhodou a nevím, jak se dostat ven. Můj otec neví, kde jsem. Já…“

„Hou, klid, nadechněte se. Najdeme cestu ven. Zavolám Battushigovi. To je náš odborník na IT, sítě, kamery a takové věci. Bude vědět, jak tě odtamtud dostat.“

Sleduju ho, jak ťuká do klávesnice jako o závod a mumlá:

„Pokud ‚Velký bratr' sleduje nás, můžeme sledovat i my jeho…"

Pak zvedne hlavu a zkusí se na mě usmát.

„Slečno, já vás nevidím, ale zatímco budeme čekat na Battushiga, mohla byste mi říct, kdo jste, kde jste a proč tam jste? Pokud jde o mě, já jsem profesor Temudjin z přírodovědecké fakulty Univerzity v Ulánbátaru…"

Vyprávím profesorovi svůj příběh. Pozorně poslouchá, kroutí hlavou a vypadá víc a víc zděšeně. Sem tam se zeptá na nějaké podrobnosti. Požádá mě, abych popsala obrazovku, na které jsou čtyři trojúhelníky z rozbité koruny. Když ji popíšu, jeho tvář potemní a pak zašeptá:

„Takže už má jeden…"

Hned se zase vzpamatuje a vysvětluje mi, že „Síť", do které patří, se snaží Hannibalovi zabránit v naplnění jeho strašlivých plánů…

Pak zaslechnu v profesorově kanceláři hlas mladého chlapce. Mluví jazykem, který používají v Mongolsku, a profesor mi tlumočí do ruštiny:

„Naďo, Battushigovi se podařilo proniknout do Hannibalova systému. Otevře tajnou chodbu, abys mohla utéct. Ale Hannibal si našeho narušení určitě všimne. Ty a tvůj otec můžete být v nebezpečí. Musíte se co nejdřív dostat z hradu pryč. Síť můžete kontaktovat přes Univerzitu v Ulánbátaru. Hodně štěstí."

Pak zaslechnu tiché syčení a roh místnosti, kterým jsem vešla dovnitř, se začne otáčet. Rychle projdu ven. Konečně jsem venku z Hannibalovy špionážní jeskyně. Rychle, musím otci všechno říct a varovat ho a musíme odsud pryč!

- 16 -

Rychostí blesku běžím dolů po schodech. V hlavě mi zvoní děsivá informace, kterou jsem dostala od profesora Temudjina. Netroufám si zakřičet, aby mě nenašli, ale musím najít otce. Běžím k pokojům a otevřu otcovy dveře. Pokoj je úplně prázdný! U mě to stejné, povlečení je pryč a skříně jsou prázdné. Běžím dál a otevírám dveře do jídelny. Zase prázdno. Moje poslední šance, kde ho najít, jsou koně. Spěchám ven z hradu. Jsem celá promočená od studeného deště. Kameny na hlavní příjezdové cestě mi dřou nohy. Nevadí, vezmu si jedno z elektrických vozítek a pojedu rychle k výběhům. Zatraceně, nevidím tady žádná zaparkovaná auta. Dobrá, budu si muset poradit. Poběžím jako maratonec s varovnou loučí!

Odhodlaně běžím dál, jsem zmáčená deštěm, který se mísí s potem. Dochází mi dech. Ve spáncích mi pulzuje tolik krve, že ani nedokážu myslet. Už ani necítím sedřené nohy. Vím jen, že buší do země, jako by měly vlastní vůli. Když se blížím k výběhům, začnu křičet ze všech sil. Volám na otce a pak na koně. Mému zoufalému volání ale odpoví jen vítr a zuřící živly.

Nejspíš všichni opustili hrad a hospodářské budovy, zatímco jsem byla zamčená v knihovně. Zmocňuje se mě panika. Všichni jsou pryč, nechali mě samotnou v tomhle obřím vězení. Jediný způsob, jak se odsud dostat, je skočit do moře a plavat k pobřeží, nebo doufat, že mě na moři nabere nějaká loď. Musím najít někoho, kdo mi pomůže najít otce. Jdu k okraji útesu jako robot, oči zaslepené slzami, řekami potu a deště. Vítr se mnou pohazuje, až klopýtám. Prodírám se větvemi hlodáše, které mi stojí v cestě. Prosím je, aby mě nechaly projít, aby mi daly šanci dostat se k oceánu. Můj hlas je z křičení ochraptělý. Najednou mě překvapí ostré světlo a hlasité zvuky. Zakrývám si oči rukama a dívám se na oblohu. Blýskání pokračuje, ale žádný hrom. Bouře je tichá. Co je to za podivný přírodní úkaz?

Najednou cítím, jak mě zezadu chytají chapadla chobotnice, vytrhávají mě ze změti hlodáše, táhnou mě silou pryč a v uších mi zvoní podivné zvuky. Seberu poslední zbytky sil a snažím se z chapadel vytrhnout, abych mohla jít dál k oceánu, ale někdo mezi těmi podivnými zvuky stále dokola opakuje mé jméno, až se nakonec vracím do reality. Na chvilku přestanu být tak ostražitá a snažím se zjistit, kdo volá mé jméno. Otáčím se. Přede mnou stojí Filipe, je zmoklý až na kost a v jeho očích vidím starost. Nerozumím tomu, co se mi snaží říct. Táhne mě za ruku, abych šla s ním, ale mé nohy už nemají sílu a cítím, jak ztrácím vědomí. Má vůle i tělo se vzdávají, padám k zemi a Filipe mě chytá. Než ztratím vědomí, cítím, jak mě bere do náruče a odnáší pryč ze zrádného útesu…

„Otče!“

Otevírám oči, křičím chraptivým hlasem, který sotva poznávám. Bojuju jako tygr svázaný v řetězech. Pak ale poznávám tvář mého zachránce Filipeho. Sklání se nade mnou a uklidňuje mě. Trochu se uklidním a zjišťuju, že ležím schoulená na pohodlné sedačce. Filipe mi sice podává šálek horkého čaje, ale nesedím na sedačce v obývacím pokoji. Podle mraků za oknem je to spíš malé letadlo. Zahučím na Filipeho:

„Kde je můj otec a koně?“

Ale Filipe zavrtí hlavou. Opravdu nerozumí rusky, a já zas nerozumím baskicky. Znovu se mě zmocňuje úzkost: Otče, Mishko, Mysh’, Zaldio, kde jste? Filipe pokládá šálek s čajem na stůl a podává mi tablet. Ukazuje mi, že mám stisknout tlačítko.

Z tabletu se ozve Hannibalův lichotivý, charismatický hlas.

„Nemohli jsme čekat, až se rozhodneš a ukážeš se. Chci tě ale ujistit, že otec i koně jsou se mnou v bezpečí. Po tvém… rozhodnutí hrát si na schovávanou určitě chápeš, že ti neřeknu, kde teď jsme. Práce, na kterou jsem tvého otce najal, bude brzy hotová a pak své společníky dostaneš zpět v naprostém pořádku. Samozřejmě za předpokladu, že s nikým nebudeš mluvit o svém pobytu v Baskicku. Letadlo tě vezme do Vladivostoku, kde na tebe čekají teta a strýc. Kromě toho, co máš na sobě, najdeš v zavazadlech také nějaké dárky pro tvou rodinu. Býval bych tě rád více poznal, *Bosikom Printsessa*…“

„Bosou princeznou“ zpráva končí. Ve vzteku odhazuju přikrývku a dívám se dolů na nohy. Mám obuté safírově modré baleríny, přesně ty, které seděly k těm modrým šatům a které jsem se styděla vyzkoušet v obchodě, kam mě zavezl Filipe. Teď je mám na sobě. Celá zrudnu a přikrývku natahuju zpátky přes sebe. Všimnu si, jak se Filipe rychle podívá pryč a zírá do mraků.

Kdybych mohla, křičela bych tak moc, až by letadlo vybouchlo. Křičela bych studem a vztekem na toho strašného člověka, který si myslí, že si může všechno koupit, všechno řídit. Hned jak se dostanu na zem, zachráním otce s koňmi ze spárů toho šílence. Navážu kontakt se Sítí a přidám se k nim. Společně Hannibala zastavíme. Nikdy ho nenecháme vyhrát!

Pokud se vám tento příběh líbil, Zaldia a ostatní legendární koně na vás čekají na www.howrse.cz

Autorka příběhů legendárních koní: Christine Frasseto
©2015 Owlient. All Rights Reserved.